

”דוקטור שבת”

הספור שלי הוא על מזוודה מלאה כסף ועל בחורה שנפצעה קשה בתאונת דרכים, לא אליכם. זה קצת מבבלבל, אבל אל תדאגו, חברים, אני אתחיל הכל מהתחלה לפי הסדר. את הספור הזה שמעתי מדוד שלי מני שגר בברוקלין, וגם שני הספורים שתקראו בהמשך הם ממנו. יש לו המון ספורים יפים.

הספור הזה מתחיל עצוב מאד. שרי סלומון, בחורה בת 18, נהגה במכונית הגולף שלה, כשלפתע אבדה את השליטה והמכונית התהפכה. הפגיעה הייתה חמורה. שרי הייתה מאשפזת במרכז הרפואי במצב קשה מאד, ללא הכרה, מחברת למכשירים ששמרו בקשי על חייה. שרי היא בתם היחידה של דיויד ומירי סלומון. דיויד הוא מיליונר אמריקאי, והוא לא הפסיק להצטער על כך שקנה לה את האוטו החדש. ההורים הרגישו שחרב עליהם עולמם. שרי

הייתה כל חייהם. כל אשרם ותקנותם. (תנסו לדמין את זה.)

מאותו רגע של התאונה, כל החיים שלהם השתנו. כואבים ובוכים הם הסתובבו
בוילה הענקית והמפארת שלהם, ששדה תעופה קטן היה צמוד לה ובו מטוסם
הפרטי - אבל לא היה להם טעם בשום דבר. איך הם יכולים להמשיך לחיות
ולהנות כשהבת היחידה שלהם שוכבת בלי הכרה, לא מדברת ולא מתפקדת,
כמעט כמו מתה? המשרתים המשיכו לטפח את הבית, להגיש להם ארוחות
משקעות, לנסות להשכיח מהם את הכאב הנורא - אך לשוא.

דיויד היה מתרוצץ בין העסקים הגדולים שלו, לבין המרכז הרפואי שהפך
לביתו השני. הוא ורעייתו עשו לילות כימים ליד מטתה של שרי, מחכים
לרגע שבו תפתח את עיניה ותראה אותם. הם שכרו את הרופאים
הטובים ביותר בעולם, ונסו כל טפול חדשני שקיים - אולם שום שפור
לא נפר במצבה. הרופאים הודו שאין להם שום עצה, רק לחכות ולחכות,
ואולי יתחולל נס. אולם ככל שחלפו הימים, התקווה החלה מתרחקת
יותר ויותר...

יש רבי גדול, הרבי מליובאוויטש
שהוא מלך המשיח והוא יכול לעזור...

...

וכעת מגיע החלק השני. חלק של תקווה.

אחד מסוכניו של דיויד בניו-יורק התקשר אליו ואמר לו שיש רבי גדול, הרבי מליובאוויטש, שהוא מלך המשיח והוא יכול לעזור גם במקרים שהרופאים מתיאשים.

דיויד לא אהב רבנים, למרות ואולי דוקא בגלל שאביו היה אדם דתי ואלו הוא עזב את התורה והמצוות. בימים רגילים הוא לא היה מעלה בדעתו להפגש עם רבי. אבל כעת, כאשר חייה של בתו היחידה שרי נמצאים בסכנה - הוא היה מוכן אפילו לזה. הוא לא ממש האמין שזה יעזור, אבל במצבים כאלה נאחזים בכל דבר.

דיויד הגיע אל הרבי עם מזוודה מלאה בעשרות אלפי דולרים. "רבי, אני אעשה אתך עסק", הוא אמר. "קח עשרים אלף דולר ותדאג שהיא תבריא. אתה יכול לעשות את זה?"

הַרְבֵּי הַתְּעֵלָם מִן הַהֲצָעָה, הַתְּבוּנָן בּוֹ וְשָׂאֵל: "מָה בְּקֶשֶׁר לְשִׁמִּירַת
שַׁבָּת?"

"שִׁמִּירַת שַׁבָּת?"

"כֵּן", אָמַר הַרְבֵּי. "תִּתְחִיל לְשָׁמֵר שַׁבָּת - וּבִתְּךָ תִּהְיֶה בְּרִיאָה!"
דִּיּוּד הַתְּחִיל לְהִתְמַקְּחַ: "רְבִי, יֵשׁ לִי עֶסְקִים רַבִּים מְכַדֵּי שְׂאוּכֵל
לְהַשְׁבִּיטָם בְּשַׁבָּתוֹת. אֲנִי מוֹכֵן לְהַגְדִּיל אֶת הַסְּכּוּם לְחֻמְשִׁים אֶלְפִי
דוֹלָר - בְּסֻדֵּר?" הַרְבֵּי לֹא וַתֵּר, וְדִיּוּד הֶעֱלָה אֶת הַסְּכּוּם לְמֵאָה
אֶלְפִי דוֹלָר, וְגַם יוֹתֵר - אֶךְ לְשׂוּא.

"רַק אֱלֻקִּים יְכוּל לְהַצִּיל אֶת בֵּתְךָ וְלְהַשִּׁיבָה לְחַיִּים. אֶתְּךָ
צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו, וְגַם אֲנִי אֶשְׁמַח לְעֶזְרֹךָ וְלְהִתְפַּלֵּל
עֲבוּר בֵּתְךָ", אָמַר הַרְבֵּי, "אֲבָל כְּדֵי שֶׁהוּא יַעֲזֹר לְךָ, אֶתְּךָ
צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֹךְ - לְכֹל הַפְּחוֹת לְהִתְחִיל לְשָׁמֵר
שַׁבָּת."

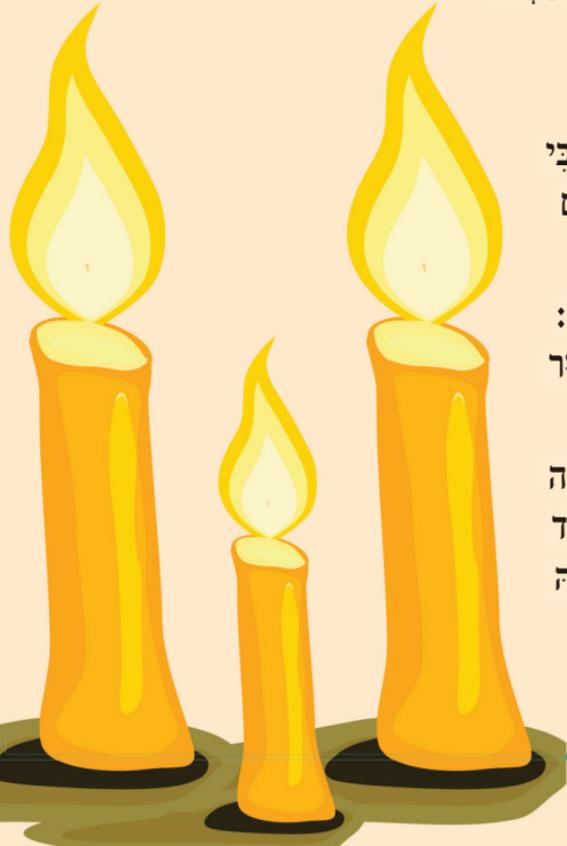
דיויד פרץ בבכי: "רבי, אתן כמה שתרצה... " ושוב אמר הרבי: "שמר על השבת, ואז תהיה בתך בריאה! עוד תזכה לראות ממנה נכדים מברכים!"

...

האמת היא שדיויד לא חשב באמת לשמור שבת. אבל משהו בשיחה עם הרבי לא נתן לו מנוח. דמותו של הרבי עמדה לנגד עיניו. סוף כל סוף, זהו האדם הראשון אותו פגש בחייו, שלא התעניין בכלל בכסף שלו!

מצבה של הבת החמיר והיא היתה בסכנת חיים, ולדיויד לא נותרה ברירה: הוא החל לשמור שבת. להפתעתו הגדולה, כבר לאחר השבת הזו חל שפור קטן במצב של שרי!

דיויד המשיך לשמור שבת, והשבת המשיכה להשפיע: עם הזמן שרי חזרה להפכה, הצליחה לקום ממטתה, ואחרי כחצי שנה שבה הביתה וחזרה לתפקד לגמרי כרגיל. דוד שלי ספר לי שהבחורה הזו, שרי, כבר התחתנה ונולדו לה ילדים, ואבא שלה שמח מאוד להיות סבא לנכדים חמודים.

על נרות וילדים

הספור הזה הוא על איש עסקים ישראלי, נקרא לו יאיר, שנסע לחפשה בארצות הברית. בטיסה הוא גלה שהושיבו אותו ליד מישהו שהוא הכיר לפני הרבה שנים: זה היה חבר מבית הספר. הוא התפלא לראות את החבר עם כפה שחרה ולבוש דתי, והחבר ספר לו שהוא חזר בתשובה לפני כמה שנים והיום הוא חסיד חב"ד.

הם דברו הרבה, וכשהגיע הזמן לרדת מהמטוס הציע לו החבר להפגש ביום ראשון בתור לחלקת דולרים אצל הרבי מליובאוויטש.

אולי אתם לא מכירים את זה, אבל לרבי מליובאוויטש היה מנהג מיוחד: הוא היה

מקבל את אלפי האנשים שהגיעו אליו לקבל עצה או ברכה, ונותן לכל אחד דולר לתת לצדקה. רב האנשים נהגו להחליף את הדולר במטבע אחר ולתת אותו לצדקה, ואת הדולר של הרבי שמרו כסגולה טובה. נמשין בספור: יאיר הגיע ועמד בתור הארוך, והנה פשהגיע התור שלו, הרבי נתן לו דולר כמו לכלם, ופתאום הרבי הושיט לו עוד... שני דולרים נוספים, ואמר לו: "שיהיה במזל טוב".

יאיר לא כל כך הבין מה זה, אבל החבר שהיה אתו אמר לו שזה סימן שמשהו טוב עומד לקרות לו.

כשיאיר הגיע לישראל, בשורה לו אשתו בהפתעה גדולה שהיא עומדת ללדת. זה לא היה צפוי בכלל. הזמן חלף ונולדו להם... תאומים.

כעת הוא ואשתו הבינו מדוע הרבי הוסיף לו שני דולרים...

לספור הזה יש שני המשכים. יאיר כל כך התלהב להפיר את הרבי, והוא החליט שבכל נסיעה לארצות הברית יפנס שוב אל הרבי.

בנסיעה הקרובה הוא שוב הגיע לתור של חלקת הדולרים. הוא הודה לרבי על ברכתו, והרבי העניק לו דולר, ושוב הוסיף לו תוספת - דולר אחד.

אולי אתם כבר מבינים מה קרה: כשהוא חזר לישראל, הוא גלה שאשתו שוב מצפה לילד נוסף... גם הפעם זו הייתה הפתעה גדולה. אחרי מספר חדשים נוסף לתאומים עוד ילד אחד. שלישי במשפחה. לא היה להם קל לגדל שלושה ילדים, והעסקים של יאיר דרשו ממנו פעילות אינטנסיבית, אבל הם שמחו מאוד בילדים החמודים שלהם.

בפעם הבאה שהוא בא לתור של הדולרים, יאיר היה זהיר, והוא מיד פתח ואמר: "תסלח לי הרבי, אבל אני רוצה הפעם ברכה להצליח בביזנס, בעסקים. יש לנו כבר מספיק ילדים".

הַרְבֵּי חִיָּה אֵלָיו וְאָמַר: "מָה לַעֲשׂוֹת שָׁנָה מָה שְׁאַשְׁתָּה מִבְּקִשְׁתְּ בְּהַדְלַקַת נְרוֹת?..."
הַרְבֵּי נָתַן לוֹ דוֹלָר, וְעוֹד דוֹלָר, וּבִרְךְ אוֹתוֹ: "מִזֵּל טוֹב".

יְאִיר הָיָה בְּשׁוֹק. הֵם הָרִי לֹא נִהְלוּ אֲרַח חַיִּים דְּתִי, וְאַשְׁתּוֹ בְּכָלֵל לֹא מִדְּלִיקָה נְרוֹת שַׁבָּת!
כְּשֶׁחֲזַר הַבֵּיתָה, סִפֵּר יְאִיר לְאַשְׁתּוֹ אֵת דְּבָרֵי הַרְבִּי. אֲשֶׁתּוֹ הִתְרַגְּשָׁה מְאֹד. הִיא גָּלְתָה לוֹ שֶׁהִיא
נִמְשַׁכֶּת מְאֹד לְמִצּוֹת הַדְּלָקַת נְרוֹת שַׁבָּת, אֲבָל הָיִתָּה וְהוּא לֹא הָיָה שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצּוֹת, הִיא לֹא
רָצְתָה לְרִיב אִתּוֹ, וְלָכֵן הִיא הִיָּתָה מִדְּלִיקָה אֵת הַנְּרוֹת בְּאֶחָד הַחֲדָרִים הַסְּגוּרִים. הִיא גַּם סִפְּרָה
לוֹ שֶׁתָּמִיד בְּזִמְנֵן הַהַדְּלָקָה הִיא הִיָּתָה מִתְּפַלֵּלֶת שֶׁיְהִי לָהּ יְלָדִים... וְהַרְבֵּה...
אֲתֵם בְּטַח כָּבַר הַבְּנֵתֶם שֶׁשׁוֹב נוֹלָד לָהֶם יְלָד, וְהַמְשַׁפְּחָה גְּדֹלָה לְאַרְבָּעָה יְלָדִים.
בְּקִצּוֹר וּלְסָכוּם, הַרְבִּי "סִדֵּר" לָהֶם אֵת הָעֲנִינִים... מֵעַכְשָׁו הָאִשָּׁה כָּבַר יָכֹלָה לְהַדְּלִיק
נְרוֹת בְּגִלּוּי... יְאִיר כָּבַר לֹא הִתְנַגֵּד. כָּל הַמְשַׁפְּחָה הִתְקַרְבָּה מְאֹד לִיְהוּדוּת, וְלְמִרוֹת
שֶׁהֵם מְקִימִים כָּבַר הַרְבֵּה מִצּוֹת - אֵת מִצּוֹת הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת הֵם מְקִימִים בְּהִתְרַגְּשׁוֹת
מִיַּחַד מְאֹד.

הַנֵּר שֶׁפֶּתַח אֶת הַפֶּה

אָנִי דֵי דְבַרְנִית, אָבֵל הַסְּפוּר שְׁלִי הוּא עַל יִלְדָה הַפּוּכָה לְגַמְרִי. כּוֹז שְׁלֵא דְבַרָּה בְּכָלֵל.

אַתֶּם זּוֹכְרִים מְתֵי הַתְּחִלָּתָם לְדַבֵּר? אוֹלֵי הַהוֹרִים יוֹכְלוּ לְסַפֵּר לָכֶם. אָבֵל הַיִּלְדָּה הַזֹּאת שֶׁקָּרָאוּ לָהּ יָעֵל, פָּשוּט לֹא דְבַרָּה. הִיא לֹא דְבַרָּה בְּגִיל שְׁנָה, וְגַם לֹא בְּגִיל שְׁנָתִים, וְגַם לֹא בְּהַמְשָׁךְ. נִשְׁמַע מוֹזֵר? הַהוֹרִים הָיוּ בְּהֵלֶם, אָבֵל הַרוֹפְאִים הַסְּבִירוֹ לָהֶם שָׁזוּ תּוֹפְעָה מְכַרְתָּ אִם כִּי נְדִירָה. וּמָה שְׁיֹתֵר עֲצוּב זֶה שְׁאִין לָהּ תְּרוּפָה. לֹא נִתּוּחַ וְלֹא אֲמוּנִים וְלֹא כָלוּם. הַיִּלְדָּה פָּשוּט חֲסָרָה יְכָלֵת דְּבוּר, וְהִיא תִשְׁתַּק כָּל חַיִּיהָ. בְּמִלָּה אַחַת: אֲלֵמַת. רוֹפֵא אֶחָד הִצִּיעַ לָהֶם לְלַמֵּד אוֹתָהּ לְדַבֵּר בְּשִׁפְתַי הַסִּימָנִים. (שִׁפְתַי הַסִּימָנִים זֶה צוּרוֹת שְׁעוֹשִׂים בְּיָדַיִם בְּמִקּוֹם לְדַבֵּר). הוּא אָמַר שֶׁכְּדַאי לְמַהֵר עִם זֶה כְּדֵי שֶׁהִיא תִקְלַט אֶת הַשִּׁפְתָּה בְּצוּרָה טוֹבָה.

הַהוֹרִים לֹא רָצוּ לְהֵאֱמִין לְבִשְׁוֹרָה הַקְּשָׁה. הֵם רָצוּ מְרוֹפֵא לְרוֹפֵא, וְאֶפְלוּ נִסְעוּ עִם יָעֵל לְמַדְיִנוֹת שׁוֹנוֹת בְּחַפּוּשׁ אַחֲרֵי רוֹפְאִים מְמַחִים יוֹתֵר. הֵם עָרְכוּ לְיָעֵל בְּדִיקוֹת מְקִיפּוֹת וּמְדַקְדְּקוֹת, וְשָׁלְמוּ הַרְבֵּה מְאֹד כֶּסֶף. אָבֵל הַרוֹפְאִים הַמְּשִׁיכוּ לְהַגִּיד שְׁאִין סְבוּי. וְיָעֵל הַמְּשִׁיכָה לְשִׁתְּקָה. בֵּינָתַיִם הִיא כְּבֵר הַגִּיעָה לְגִיל שְׁמוֹנָה בְּלֵי לְהוֹצִיא מִלָּה מֵהַפֶּה!

...

יום אחד ההורים של יעל פגשו ידיד וספרו לו על הצרה הקשה שלהם. האישה שמע את הספור ואמר להם מיד: "רק מלך המשיח הרבי מלויבאוויטש יכול לעזור לכם!"

הם היו מפתעים: "הרי אתה יודע שאנחנו לא דתיים. אז מה אתה מציע לנו ללכת לרבי?"

אבל הוא התעקש וגם ספר להם על מקרים אחרים שהרבי הצליח לעזור לחולים קשים ולהציל מכל מיני צרות. בקצור, הם החליטו ששווה לנסות. הרי אין להם מה להפסיד. ואם לא יועיל - לא יזיק.

הם נסעו לרבי כשהם מביאים אתם את יעל.

הרבי שמע מפיהם את הספור, ואז הביט אל יעל ואמר לה: "אם תקבלי על עצמך להדליק נר שבת קדש כל שבת - תתחילי לדבר. נו, את מקבלת?"

יעל נעצה את עיניה ברבי והנידה בראשה לאות הן. אך הרבי לא מקבל את התשובה והוא אומר לה: "אל תעני לי בצורה כזו. תאמרי בפה - כן!"

יעל העיפה מבט נבוך ברבי ובהוריה שנצטבו המומים. הרבי חזר שוב על בקשתו, ואז - - -

...

כֵּן, בְּנוֹת. הֵייתִי חַיֵּבֶת לְמַתַּח אֶתְכֶן קֶצֶת לְמִרוֹת שְׂבִטַח הַבְּנֵתָן מֵה קָרָה. יַעַל אֲמַרְהָ אֶת הַמֶּלֶה הָרֵאשׁוֹנָה בְּחַיֵּיהָ.
הִיא אֲמַרְהָ "כֵּן!"

הַהוֹרִים הִתְחִילוּ לְבַכּוֹת. הָרַבִּי חִנֵּה. יַעַל הַמְּשִׁיכָה 'לְהַזְרִים' עוֹד וְעוֹד מְלִים שֶׁהֵיוּ 'תְּקוּעוֹת' אֲצֵלָה כָּל הַשָּׁנִים. הַהוֹרִים חִבְּקוּ וְנִשְׁקוּ אוֹתָהּ, וּבְכוּ וְצִחְקוּ בִּיחַד...

הָאֲבָא הִתְאוּשֵׁשׁ וְשָׂאֵל אֶת הָרַבִּי: "רַבִּי, אֵיךְ כְּבוֹדוֹ עָשָׂה אֶת זֶה? הָאֵם יֵשׁ לְרַבִּי כַּחוֹת מִיְחָדִים? הֲרֵי הָרוֹפְאִים לֹא נִתְּנוּ סְכוּי!"
"הַהֶסְבֵּר הוּא פְּשוּט מְאֹד", הִשִּׁיב לוֹ הָרַבִּי.
"כְּשֵׁיִהוּדֵי מַחְלִיט לְקַיֵּם מִצְוָה, הוּא מַעֲלָה אֶת עֲצָמוֹ מֵעַל לְטַבֵּעַ, וְאֵז הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְּנֶהֱג אֶתוֹ גַּם כֵּן בְּאַפְּן שֶׁל מַעַל לְטַבֵּעַ."

